

[Sigsgaard.]

har modtaget henvendelse herom, og jeg vil gerne spørge, hvordan han ser på den sag.

Restaurationsafgiften på stærke drikke foreslås nedsat af hensyn til turismen. Jeg er ikke nogen varm tilhænger af denne afgift, men jeg må dog sige, at det ser lidt underligt ud, at elementære livsfornödenheder skal beskattes stærkere, medens visse luksusvarer går fri.

Alt i alt kan venstresocialisterne, som det vist er fremgået, ikke støtte lovforslagene.

Men momslovsforslaget går jo ind i en større sammenhæng, og den kan der være grund til at gøre nogle bemærkninger om. Alt i alt er vi i mit parti bange for, at regeringens økonomiske politik vil vise sig at være forfejlet, og at den vil føre os ind i voksende vanskeligheder. Regeringen siger, at den vil bremse inflationen, men glemmer altså her, at jordspekulationen vel er inflationens væsentligste kilde. Den gennemfører så skatteforhøjelser, og det er helt klart, at de erhvervsdrivende indregner skatterne i omkostningerne, som derfor stiger; det betyder igen, at priserne stiger. Lønmodtagerne må selvfølgelig også gøre, hvad de kan for at skaffe sig kompensation for reduktionen af deres realløn. Skatteforhøjelserne vil derfor forøge inflationen.

Statsministeren vil gøre næsten alt for at begrænse forbrugsstigningen. Men sandheden er jo, at forbruget ikke er steget noget videre i den seneste tid og nok heller ikke vil gøre det i den nærmest kommende tid. Selv uden særlige indgreb vil nemlig de fleste komme af med en større del af deres indkomst i skat i næste finansår, simpelt hen fordi de rykker højere op på skatteskalaen, som jo dog er noget progressiv. Meget tyder på, at der er plads til en vis forbrugsstigning, netop fordi forbruget har været holdt nede. Begrænsninger ved statsindgreb vil derfor nemt medføre stigende arbejdsløshed. I forvejen er arbejdsløsheden ganske stor, og når Danmarks Statistik kan oplyse, at antallet af beskæftigede i industrien i 1967 faldt med hele 5 pct., er der grund til bekymring, selv om en vis nedgang er naturlig på grund af den tekniske udvikling. Det havde efter VSS opfattelse været bedre at undgå skatteforhøjelser, så den eksisterende produktions-

reserve i industrien kunne have været udnyttet.

Jeg vil bede statsministeren uddybe, hvordan han tror vi kan få fuld beskæftigelse ved yderligere at begrænse forbruget i en tid, hvor vi i forvejen har arbejdsløshed. Var man tilstrækkelig mistænksom, kunne man få den tanke, at regeringen slet ikke har så meget imod en vis arbejdsløshed for at holde omkostningsniveauet nede.

Man taler så meget om, at det er jævne menneskers alt for høje lønninger, der er årsag til landets vanskeligheder. Specielt har statsministeren talt en del om det. Jeg tror, mange har svært ved at forstå det, hvis de f. eks. kører en tur i Nordsjælland og ser den ene rigmandsvilla efter den anden, det ene sommerpalads efter det andet skyde op, eller hvis de ved, hvor mange enormt dyre luksusrejser der foretages til udlandet, eller når de tænker på, at den samlede jordprisstigning på 15 år var 70 milliarder kr., og at et enfamilieshus i Københavnsegnen i årevis er steget med 5 kr. i værdi i timen. Hvorfor skulle lønmodtagerne på den baggrund tro på, at landets økonomiske vanskeligheder skyldes dem? Det er hykleri at påstå noget sådant. Hvorfor skal en lønstigning altid betyde en endnu større prisstigning? Ville det ikke være socialt rimeligt, hvis lønstigningerne bare til en vis grad blev modsvaret af lidt mindre profitter? Det er, som om man for enhver pris vil bevare de alt for store indtægtsforskelle, og det lykkes desværre meget godt. Man kan så, hvis man har lyst, glæde sig over, at lønmodtagerne så forbløffende tålmodigt finder sig i at blive holdt nede.

Den økonomiske afstand mellem befolkningsgrupperne øges for tiden. Fra 1965-66 til 1966-67 steg københavnske arbejders selvangivne indkomster 9,3 pct., men de selvstændige næringsdrivendes steg 10,7 pct. Fra 1966-67 til 1967-68, altså det følgende år, steg arbejdernes 6,9 pct., de næringsdrivendes 8,5 pct. Endelig viser stikprøverne, at arbejdernes fra 1967-68 til 1968-69 er steget 37,2 pct., de næringsdrivendes 49,9 pct. Når de sidste tal er så høje, skyldes det skattefradragreglens bortfald. Altså er de selvstændige næringsdrivendes indkomster år for år steget væsentlig mere end arbejdernes indkomster. I forvejen tjente arbejderne meget mindre end de nærings-